

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. D. S.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2004, č. j. 48 Az 128/2004 - 16,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 1279 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svojí kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 128/2004 - 16 ze dne 30. 7. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1318/LE - B01 - B02 - 2003 ze dne 19. 12. 2003, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ze země původu stěžovatel

odcházel proto, že tam nenalezl pracovní ani společenské uplatnění. Ani krajský soud, ani správní orgán se dle stěžovatele otázkou humanitárního azylu nezabývaly. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na nesplnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel ve správním řízení poukazoval konstantně na to, že zemi svého původu opustil z ekonomických důvodů. Nebyl tam schopen získat jiné než jen příležitostné zaměstnání, za které dostával nízkou mzdu. Známi stěžovatele, kteří v České republice žili, stěžovateli sdělili, že zde je situace lepší, a stěžovatel se tedy rozhodl do České republiky přicestovat. Se státními orgány v zemi původu stěžovatel problémy neměl, nepoukazoval, že by z jejich strany byla vůči němu vyvíjena jakákoli represe, chtěl jen získat zaměstnání a měl za to, že se mu to může podařit v České republice. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že ekonomické potíže stěžovatele, na které poukazuje, nebyly zapříčiněny jeho rasou, náboženským vyznáním, národností, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním určitých politických názorů, ale vyplynuly z celkově špatné hospodářské situace v zemi původu. Důvody, které stěžovatel uvedl, jsou odlišné od těch, pro které lze udělit azyl. Tím jsou naplněny podmínky § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost stěžovatele je tak nedůvodná. V tomto směru vydal žalovaný dne 19. 12. 2003 své rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž namítal procesní vady v řízení před žalovaným, konkrétně porušení povinnosti zabývat se věcí odpovědně a svědomitě, porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutkový stav věci, přitom uváděl, jaká je situace v zemi jeho původu a jaká rizika mu hrozí pro případ jeho návratu. Dále namítal, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou, a že jeho odůvodnění stěžovatele nepřesvědčilo o správnosti. Kromě toho stěžovatel namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že měla být vyslovena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl, jeho rozsudek přitom stěžovatel napadl kasační stížností.

Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud přípustnou. Pokud by stěžovatel namítal toliko skutečnost, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak by kasační stížnost nebyla přípustná, neboť tuto skutečnost stěžovatel nenamítal v žalobě ke krajskému soudu, ač mu v tom nic nebránilo, ale poprvé by takovou námitku uplatnil až nyní v kasační stížnosti. Nepřípustnost by se tak opírala o § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nepřípustnost kasační stížnosti tedy za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje výlučně vůči té její části, v níž stěžovatel brojí proti postupu žalovaného. Touto částí se tedy nemohl zabývat. Jelikož však z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že obdobnou námitku stěžovatel uplatňuje i proti nyní napadenému rozsudku krajského soudu, tj. namítá, že podmínku pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu splňuje a krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně, v této části kasační stížnosti nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v úvahu nepřichází, neboť jde o námitku směřující proti způsobu, jakým otázku splnění podmínek humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu posoudil krajský soud; nemohl ji tedy logicky uplatnit již v řízení před krajským soudem. V této části je tedy kasační stížnost přípustná a touto námitkou se tak Nejvyšší správní soud zabýval.

Kasační stížnost důvodná není.

Namítá-li stěžovatel, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že touto otázkou se krajský soud vůbec nezabýval. Z důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nikoli zřetelného sice krajský soud ve druhém odstavci na straně 3 napadeného rozsudku popisuje dikci § 14 zákona o azylu, jakoukoli implikaci do dalšího textu rozsudku a do úvah krajského soudu ohledně důvodnosti stěžovatelovy žaloby však již dovodit nelze. Chybí-li v rozsudku krajského soudu úvaha ohledně splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, zbývá zodpovědět otázku, zda tato úvaha v něm uvedena být měla. Tu Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že důvody k tomu, aby se krajský soud splněním podmínek § 14 zákona o azylu musel zabývat, dány nebyly. Pokud totiž podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. přezkoumává soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu jeho napadené výroky v mezích žalobních bodů a pokud žádný ze žalobních bodů, jimiž stěžovatel rozsah přezkumné činnosti soudu determinoval, ke splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu nesměřoval, neboť stěžovatel v žalobě namítal procesní vady v řízení před žalovaným (porušení povinnosti zabývat se věcí odpovědně a svědomitě a porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutkový stav věci), uváděl, jaká je situace v zemi jeho původu a jaká rizika mu hrozí pro případ jeho návratu, namítal, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou, že jeho odůvodnění stěžovatele nepřesvědčilo o správnosti, aniž by tyto námitky byť i nepřímou podával v souvislosti s tzv. humanitárním azylem, a dále namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že měla být vyslovena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, pak krajský soud nepochybil, pokud se důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu nezabýval. Nemůže být tedy důvodnou stěžovatelova námitka, že tuto otázku posoudil nesprávně.

Nad rámec shora uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné doplnit, že v případě důvodné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu by se krajský soud otázkou splnění § 14 zákona o azylu neměl zabývat ani tehdy, pokud by tato otázka byla předmětem některého ze žalobních bodů. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničeho, co by svědčilo o tom, že by být jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, a že jeho žádost byla opřena toliko o ekonomické důvody, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. a) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto by krajský soud nepochybil, pokud by se jimi věcně nezabýval i přes jejich namítnutí.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly

a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Irena Slavíková. Soud jí proto určil odměnu za zastupování ve výši 1279 Kč za jeden úkon právní pomoci společně s jedním režijním paušálem spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, zvýšený o částku odpovídající DPH, neboť ustanovená advokátka prokázala, že je jejím plátcem. Pokud byla požadována i odměna za nahlédnutí do spisu, které se uskutečnilo dne 15. 3. 2005, tu Nejvyšší správní soud uvážil, že kasační stížnost nebyla po tomto nahlédnutí nijak doplňována a že nahlédnutí do spisu se ani nijak neprojevovalo v dalším postupu ustanovené advokátky. Nejvyšší správní soud nadto neshledal ani jinou skutečnost, jež by odůvodňovala přiznání odměny za úkon spočívající ve studiu spisu, jak ustanovená advokátka požadovala, a odměnu za tento úkon jí nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu